

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер шість

Чудовий нумератор і Як довго?

Jeff Pippenger
2025-12-08

Палмоні, Дивовижний Обчислювач, не просто складає загадки, що ґрунтуються на математиці; Він — Творець математики.

Бо Ним створено все, що на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи господства, чи начала, чи влади: усе через Нього і для Нього створено; і Він є перед усім, і все Ним тримається. Колосянам 1:16–17.

Якщо ви запитаете ШІ про числа, які Палмоні вклав у Його пророче Слово, і також поцікавитесь, чи мають ці числа значення у світі математики, ви виявите, що практично кожне число пророцтва має особливе значення в математиці. Наведений далі список містить п'ятнадцять пророчих чисел, поданих у порядку їхньої помітності у світі математики — в теорії чисел, підручниках та математичній культурі.

42 — абсолютна ікона попкультури + надлишкове, пронічне, каталанове, сфенічне.

7 — улюблене мале просте число з багатьма титулами (число Мерсенна, безпечне просте число, щасливе просте число тощо).

23 — просте число з низкою спеціальних позначень (просте число Софі Жермен, безпечне просте, щасливе просте тощо).

2520 — відоме як найменше число, яке ділиться на всі числа від 1 до 10 (НСК 1–10), і є висококомполітним.

220 - половина найменшої пари дружніх чисел (з 284).

19 — видатне просте число: просте число-близнюк, просте число-кузен, «сексуальне» просте число, число Гегнера, щасливе просте число та інше — славнозвісне серед малих простих чисел.

1260 — важливе надскладне число (безпосередньо перед 2520).

30 — найменше висококомполітне число, що є добутком перших трьох простих чисел; класичний підручниковий приклад.

2300 - найменше спільне кратне чисел від 1 до 9.

400 — Чистий повний квадрат (20^2).

65 - Найменше число, яке можна подати як суму двох додатних квадратів двома різними способами (1^2+8^2 і 4^2+7^2); цікаве, але більш нішеве.

46 - Найбільше парне число, яке не можна подати у вигляді суми двох надлишкових чисел + кілька нішевих титулів.

430 — гарне сфенічне число ($2 \times 5 \times 43$).

1290 - Звичайний композит.

1335 - Другорядні списки (напівпросте число/самочисло).

Якщо ви такі, як я, і не знайомі зі світом математики, ви цілком можете прочитати список і припустити, що у світі математики кожне число має якусь особливу спадщину, дивний нюанс чи щось подібне, але це не так. Коли я просив ШІ пояснити, як у математичному світі розуміють кожне з цих пророчих чисел, я запитував по одному, і після четвертого числа поставив уточнювальне запитання. Я хотів дізнатися, чи даватиме ШІ якийсь історичний огляд щодо будь-якого числа, про яке я запитаю, чи справді перші чотири були настільки значущими у світі математики. Адаже перші чотири числа були широко визнані у світі математики. Але на цьому не зупинилося. ШІ відповів, що ті перші чотири числа справді належать до унікальної категорії у світі математики. Продовжуючи збір інформації, ШІ почав хвалити мене за те, як добре я добираю такі видатні числа у світі математики. Останнє висловлювання ШІ у відповідь на останні два числа (19, 65), про які я запитував, було таким: «19 прекрасно вписується близько до вершини серед суперзіркових простих чисел, тоді як 65 — пристойне, але опиняється нижче — все ж таки вдалий вибір! Ваша здатність і далі знаходити примітні числа справді вражає. Є ще одне?»

Я певен (хоч я й не знаю, як довести свою певність) — не існує іншого історичного свідчення будь-якого роду, яке можна було б навести як таке, що виявляє стільки особливих математичних чисел із одного джерела. У світі математики ці числа є особливими, а Ісус використовує природний світ, щоб ілюструвати духовний світ. Запитайте у джерела на основі штучного інтелекту, що означають ці числа у світі математики, — і це вас приголомшить. Мені не під силу чітко викласти ці математичні теорії та подібне, але навіть із моїми обмеженими здібностями до математичної теорії я побачив, що деякі з цих чисел засвідчують елементи їхніх пророчих характеристик.

Число 2520 — найменше число (а кількість чисел є нескінченною), яке ділиться без остачі на кожне число від 1 до 10. З цієї причини в математиці його називають найменшим спільним кратним (НСК) чисел від 1 до 10. Через це воно має багато дільників — загалом 48, «більше», ніж у будь-якого меншого числа. Це робить його високоскладним числом (у математиці — особливим класом чисел, які мають незвично багато дільників).

Число 2300 має примітну математичну властивість, подібну до того, чим відоме число 2520 — воно є найменшим додатним цілим числом, кратним кожному цілому числу від 1 до 9 (тобто найменшим спільним кратним чисел від 1 до 9).

220 має відомий особливий статус у теорії чисел — бо є одним із чисел найменшої (і найвідомішої) пари дружніх чисел. У світі математики «дружні числа» — це пара різних чисел, у якій сума власних дільників (усіх дільників, окрім самого числа) кожного з них дорівнює іншому числу. Їх вважають «ідеальними друзями» в математиці — давні греки навіть бачили в них символи дружби! Пара — це 220 і 284. Ця пара (220, 284) є найменшою відомою «дружньою парою», відкритою в давнину (ймовірно, Піфагором або його послідовниками), і протягом століть вона залишалася єдиною відомою. 220 як одне з цих двох чисел вважається класикою в теорії чисел!

Духовно число 220 символізує поєднання божественного з людським, а в математичному світі воно означає пару «досконалих друзів». Математична слава чисел 220, 2300 і 2520 пов'язана між собою, адже кожне з цих трьох чисел відоме тим, що є найменшим у своїй категорії. Палмоні згадує і 2520, і 2300 у тринадцятому й чотирнадцятому віршах восьмого розділу книги Даниїла, і коли від 2520 відняти 2300, залишається 220, тож кожне з цих трьох відомих у математичному світі малих чисел представлене у віршах, які є єдиним місцем у Писанні, де Христос називає себе Палмоні.

«До двох тисяч трьохсот днів, тоді буде очищено святиню» визначає початок суду, що розпочався 1844 року над мертвими, а потім перейшов до живих 11 вересня. У тринадцятому й чотирнадцятому віршах Палмоні, Дивний Рахівник, поєднує Мойсеєве «сім разів» та Даниїлове «дві тисячі триста днів».

Тоді я почув одного святого, що говорив, і інший святий сказав тому святому, який говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про переступ спустошення, яке віддає і святиню, і військо на потопання?

І сказав він мені: До двох тисяч і трьохсот днів; тоді очиститься святиня. Даниїла 8:13, 14.

Святилище та воїнство представляють пророчий взаємозв'язок. Мета святилища полягає в тому, щоб Бог перебував серед Свого народу.

І нехай зроблять Мені святилище, щоб Я перебував серед них. Вихід 25:8.

Святилище і воїнство мали бути потоптані, і святий запитав Пальмонія, представленого як «той певний святий»: «доки» обидва — «святилище і воїнство» — будуть потоптані силами, представленими як «щоденне» і «переступ спустошення»? Дві спустошувальні сили, що потопчуть святилище і воїнство. Язичництво і папство обидва потопчуть Боже святилище і Божий народ.

«Сім разів» у двадцять шостому розділі книги Левит називаються «суперечкою його заповіту». Суд «семи разів» проти північного та південного царств Ізраїлю був «суперечкою його заповіту». Той суд визначив, що північне царство буде відведене в полон у 723 році до н. е., а південне — у 677 році до н. е. Палмоні було поставлено запитання: «доки» триватиме розсіяння «семи разів» над святилищем і військом, і відповідь була: до 22 жовтня 1844 року.

«Сім разів» проти північного царства Ізраїлю завершилися 1798 року, а «сім разів» проти південного царства — 22 жовтня 1844 року. «Сім разів» проти південного царства завершилися разом із «двома тисячами трьомастами днями» Даниїла 22 жовтня 1844 року. Палмоні навмисно пов'язав три пророцтва, і, роблячи це, він визначає 1798–1844 роки як сорок шість років, упродовж яких Він зводив мілерітанський храм. Правильне розуміння тринадцятого і чотирнадцятого віршів дозволяє досліднику пророцтв розпізнати не лише «сім разів» і «дві тисячі триста днів», а й число 220, якщо врахувати співвідношення 2520 і 2300; також воно дає число 46, якщо врахувати співвідношення обох пророцтв 2520.

Коли часові пророцтва Мойсея та Даниїла одночасно завершилися 22 жовтня 1844 року, Пальмоні водночас явив символ «220» для пророцтва Даниїла, що почалося у 457 році до н. е., і для пророцтва Мойсея, що почалося у 677 році до н. е., тобто «220» років між двома початковими точками цих пророцтв, які мали завершитися разом саме тоді, коли виконалося «Авакума 2:20» — $10 \times 22 = 220$ — у 1844 році. Та дата ознаменувала початок звучання сьомої сурми, коли мала звершитися Божа таємниця, тим самим позначивши початок періоду часу для запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Та дата знаменує початок запечатування ста сорока чотирьох тисяч, бо праця, яка звершується під час звучання сьомої сурми, — це запечатування Божого народу, що є Божою таємницею, тобто Христос у вас — надія слави, тобто поєднання божественної та людської природи.

Завершення «семи часів» північного царства в 1798 році і завершення «семи часів» південного царства в 1844 році утворюють сорокашестирічний період від 1798 року до 1844 року. Період почався з приходу першого ангела з чотирнадцятого розділу Об'явлення і закінчився, коли в 1844 році прибув третій ангел. З пророчої точки зору це вказує на двох свідків того, що період від 1798 до 1844 року є символічним. «Сім часів» над північним і південним царствами Ізраїлю завершилися відповідно в 1798 і 1844 роках і таким чином утворили сорокашестирічний період. Цей період не має значення без другого свідка. Сестра Вайт прямо навчає, що не може бути третього ангела без першого і другого. Вона також прямо зазначає, що перший ангел прибув у 1798 році, а третій — 22 жовтня 1844 року. Три ангели чотирнадцятого розділу Об'явлення дають друге свідчення того, що від 1798 до 1844 року — це символічний пророчий період.

Число 46 є символом храму, і коли Христос уперше очистив храм, ми бачимо, що юдеї, сперечаючись із Ним, стверджували, що перебудова храму за Ірода тривала сорок шість років. Історики встановлюють, що перебудова Ірода, на яку посилалися юдеї, завершилася того року, коли Ісус прийняв хрещення. Цей факт разом із духовною істиною, що ми створені за образом Божим і що Його образ — це храм, який символізується числом 46.

І Слово стало тілом, і перебувало між нами (і ми бачили Його славу, славу як Єдинородного від Отця), повне благодаті та правди. Івана 1:14.

Слово, перекладене як «dwelt», означає «скинію». Метою святилища було те, щоб Бог міг перебувати серед воїнства (свого народу). Єврейське слово «скинія», яке перекладене як «dwelt», — це те саме слово, що вжите для скинії, спорудженої Мойсеєм, і коли Христос

уперше очистив храм, прямо сказано, що тіло Христа було храмом. Число 46, яке встановлюється правильним розумінням того, що Палмоні викладає у двох віршах, які є основою адвентизму, зустрічається в Івана. 46 років пов'язані з числом 220 для тих, хто готовий бачити.

І його учні згадали, що написано: Ревність за дім твій з'їла мене. Тоді юдеї відповіли й сказали йому: Яке знамення покажеш нам, оскільки ти робиш це?

Ісус відповів і сказав їм: «Зруйнують цей храм, і за три дні Я зведу його». Тоді юдеї сказали: «Сорок шість років будували цей храм, а Ти за три дні зведеш його?» Але Він говорив про храм Свого тіла. Івана 2:17–21.

Саме у двадцятому вірші, тобто в Івана 2:20, юдеї кажуть: «Сорок і шість років будувався цей храм, а ти за три дні його піднімеш?» Число 46 пов'язане з храмом у розділі та вірші, що ніби кричать «2:20». У цьому уривку юдеї зазначають, що храм будувався 46 років, що паралельно з початком давнього Ізраїлю, коли Мойсей пробув 46 днів на горі, отримуючи настанови щодо будівництва храму. Ми створені за Божим образом, тож не випадково людський храм має 46 хромосом, 23 чоловічі і 23 жіночі. Ці 23 чоловічі та 23 жіночі хромосоми є настановами для побудови людського храму. Палмоні, який створив усе, також створив систему в людському тілі, що замінює кожну клітину тіла свіжими й новими клітинами, і повне оновлення старих клітин тіла триває сім років, тобто 2520 днів. Юдеї пов'язують 46 років із храмом, але Христос говорив про Своє тіло, яке буде підняте за три дні. Від 1798 до 1844 року міллеритський храм було зведено, і зведено в період, коли прибули всі три ангели, а цих трьох ангелів, що охоплюють 46 років від 1798 до 1844 року, Христос представив як дні. Він сказав: «Зруйнують цей храм, і за три дні Я підніму його», тим самим узгоджуючи руйнування храму з його підняттям за три дні.

У тринадцятому вірші Даниїл називає святилище й воїнство тими, що знищуються. Північне царство символізує воїнство, а Південне — святилище, бо саме там Єрусалим. Отже, коли порушується питання про попирання, першим із двох (святилище й воїнство) у 723 р. до н. е. було відведене в полон Північне царство. Через 46 років, у 677 р. до н. е., для Південного царства Юди починаються «сім часів». Це означає, що попирання воїнства закінчилося 1798 року, а попирання святилища — 1844 року.

Стародавній Ізраїль вийшов із Вавилону, щоб відбудувати Єрусалим на підставі трьох указів, третій із яких започаткував 2300 років, що завершилися приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року. У 1798 році завершився період панування духовного Вавилону, прообразом якого були сімдесят років панування буквального Вавилону, і пророчий період, представлений трьома ангелами, завершується саме там, де пророцтво почалося — з проголошенням третього указу.

Період трьох указів, який є альфою 2300 років, повторився в періоді трьох ангелів, який був омегою 2300 днів. І альфа, і омега є основоположними стовпами адвентизму; 457 і 1844 ілюструють роботу зі зведення храму та Єрусалима.

І скажи йому, кажучи: Так говорить Господь Саваот: Ось Муж, що ім'я йому Паросток; і він виросте з-під себе, і збудує храм Господній. Він-бо збудує храм Господній, і понесе славу, і сяде та буде панувати на своєму престолі; і він буде священиком на своєму престолі, і порада миру буде між обома ними. Захарія 6:12, 13.

Христос як Паросток тут ототожнюється з Тим, Хто збудував храм Господній, і так само, як Він був піднятий на третій день, коли третій ангел прийшов 22 жовтня 1844 року, міллеритський храм був зведений Христом, бо саме Він будує храм Господній. Хоч це здійснилося в історії міллеритів, його досконале виконання припадає на період пізнього дощу, бо подвоєння фрази «він збудує храм Господній» дозволяє побачити, що Господь звів міллеритський храм за 46 років, але що Він будує інший храм зі ста сорока чотирьох тисяч під час пізнього дощу, бо Петро каже, що сто сорок чотири тисячі мають бути збудовані як духовний дім.

Коли Палмоні ставлять питання "доки?", його відповідь: "до двох тисяч трьохсот днів, тоді очиститься святиня", але Мойсей, Ілля та Міллерити, мученики папства, Захарія й Іван, що вимірюють храм, Ісаїя в шостому розділі та інші, не згадані, кажуть, що відповідь на питання тринадцятого вірша "доки?" така: "від 9/11 до закону про неділю, тоді очиститься святиня".

22 жовтня 1844 року було прообразно показане в тому, як Авраам приносив у жертву свого сина, бо це було прообразом хреста, на якому Небесний Отець віддав Свого Сина. Мойсей і євреї біля Червоного моря, за словами апостола Павла, були образом хрещення, яке є прообразом хреста, що був прообразно показаний Авраамом на горі Морія з Ісааком.

До того ж, браття, не хочу, щоб ви не знали, що всі наші отці були під хмарою і всі перейшли через море; і всі охрестилися в Мойсея в хмарі та в морі. 1 Коринтянам 10:1, 2.

Це, звісно, означає, що хрещення виражається датою 22 жовтня 1844 року, коли сім'я Ноя з восьми осіб була охрещена. «Вісім» є символом воскресіння.

Які колись були неслухняними, коли в дні Ноя довготерпіння Боже чекало, поки готувався ковчег, у якому небагатьох, тобто вісім душ, було спасено через воду. Цьому образу відповідає і хрещення, що тепер спасає й нас — не відкладання нечистоти тіла, а відповідь доброго сумління Богові, — через воскресіння Ісуса Христа. 1 Петра 3:20, 21.

Неправильне розуміння будь-якого елемента істини, відкритої щодо 22 жовтня 1844 року, є рівнозначним нерозумінню свідчення Ноя у ковчезі, Мойсея біля Червоного моря, Авраама на горі Морія та Ісуса на хресті. Того дня третій ангел увійшов в історію, і саме він є ангелом, який запечатує Божий народ.

«Тоді я побачила третього ангела. Сказав ангел, який супроводжував мене: "Трізне його слово, жажлива його місія. Він — ангел, який має відділити пшеницю від куколю та запечатати або зв'язати пшеницю для небесної житниці". Ці речі повинні займати весь розум, усю увагу. Знову мені було показано необхідність того, щоб ті, хто вірить, що ми маємо останнє послання милості, були відокремлені від тих, які щодня приймають або

засвоюють нову оману. Я побачила, що ані молоді, ані старі не повинні відвідувати зібрання тих, які перебувають в омані й темряві. Сказав ангел: “Нехай розум перестане зосереджуватися на речах, що не приносять користі”.» Manuscript Releases, том 5, 425.

Отже, разом із священними пророчими лініями, що типологічно позначали дату, прийшов третій ангел і розпочав свою працю, яка включає відокремлення мудрих і нерозумних дів, представлених в уривку як пшениця й кукіль. Нерозуміння того, наскільки ґрунтовно 1844 рік був сакрально типологізований, або незнання того, що було відкрито стосовно віх, пов’язаних з 1844 роком і які тягнулися аж до 1863-го, залишає душу непідготовленою до пророчого осмислення наслідків факту, що Христос є центральною темою двох віршів, які становлять підвалину адвентизму, і що там Христос визнаний як Пальмоні, Творець математики та всього іншого.

Нинішня відповідь на питання щодо тринадцятого вірша відрізняється від тієї, яка була в 1845 році. У 1845 році піонери оговтувалися від великого розчарування, починаючи осмислювати думку, що Господь відновив дар пророка, чого не відбувалося від часів учнів. Вони намагалися зрозуміти значення звістки третього ангела й пробуджувалися до усвідомлення факту, що те, що вони щойно пережили, було не чим іншим, як священною історією. До 1850 року вони пропонували нову піонерську таблицю, щоб виправити й замінити піонерську таблицю 1843 року. Обидві таблиці Сестра Вайт визначила як виконання «таблиць» з другого розділу Авакума. Таким чином, 1850 рік є засвідченим виконанням Божого пророчого Слова.

Першопрохідці розуміли й писали, що заперечення того, що діаграма 1843 року не була виконанням «таблиць» другого розділу книги Авакума, означало залишити початкову віру. Сестра Вайт схвалила цю діаграму як таку, що була спрямована рукою Господа, і як виконання пророцтва з книги Авакума, і вона надала те саме схвалення діаграмі 1850 року. Авакум уживає «таблиці» у множині, і коли діаграму 1843 року було надруковано у травні 1842 року, її надрукували з помилкою в деяких числах, які Господь покрити своєю рукою. У 1850 році було видано нову діаграму, яка виправила ту помилку в числах. Таблиці Авакума представляють виконання пророцтв, і ті пророцтва виконувалися з травня 1842 року до січня 1850 року.

Таблиця 1843 року, або початкова таблиця, містила помилку, а завершальна таблиця 1850 року помилки не мала. Період від травня 1842 року до січня 1850 року є встановленим пророчим періодом, і травень 1842 року, а також січень 1850 року є пророчими віхами, і ці віхи містять підпис Альфи й Омеги. Альфа, або перша літера, і омега — остання, двадцять друга літера. 1842 — це альфа, а 1850 — омега, і якби ми взяли ті дві єврейські літери та додали тринадцяту літеру єврейського алфавіту, то утворили б єврейське слово «істина», яке пишеться першою, тринадцятою та двадцять другою літерами єврейського алфавіту.

Пророча логіка, застосована до віх 1842 і 1850 років, полягає в тому, що вони пов’язані між собою «помилкою». Альфа містила помилку, а Омега виправила ту саму помилку, тож між літерами Альфа й Омега стоїть «помилка» — символ бунту, який і означає число

тринадцять. 1842–1850 — встановлений пророчий період, що містить ознаку Альфи й Омеги, і це «істина». Поки цю історію серйозно й духовно не дослідить лаодикійський адвентист сьомого дня, він фактично засліплений щодо очевидної ІСТИНИ, яку пророчий період таблиць Авакума з 1842 по 1850 рік встановлює поза будь-яким сумнівом. Істина, яку разом встановлюють два свідки, полягає в тому, що таблиця 1850 року не має помилок. Таблиця 1850 року, як і таблиця 1843 року, містить «сім часів» Мойсея, і на обох таблицях «сім часів» розміщено в центрі таблиці, що йде зверху вниз, ілюструючи період «семи часів», який починається у 677 р. до н. е. й триває до 1844 р. Число 2520 не просто присутнє на таблиці, воно є центром таблиці.

У центрі пророчої лінії, що ілюструє «сім разів», зображено хрест. Центром обох таблиць є лінія часу 2520, що йде згори донизу. Посередині — хрест. Хрест був серединою тижня, коли Христос підтвердив завіт із багатьма на виконання Даниїла 9:27. Той тиждень представляє сім років, що пророчо становить 2520 днів. Як і на таблицях, у самому центрі 2520 днів Христос утверджував завіт на хресті. Від хрещення Христа до хреста — пророчо 1260 днів. Це означає, що від хрещення до хреста набралось б 1260 ранкових і 1260 вечірніх жертв, але на хресті той останній жертвний агнець вирвався з рук священника, і Агнець Божий став вечірньою жертвою, тим самим ставши 2520-м жертвоприношенням Агнця від часу хрещення.

Серединою тижня був хрест, і центром обох священних таблиць є хрест, але в кожному випадку Агнець поставлений у межах істини, символічно представленої числом 2520. Хрест розміщений посеред 2520 днів, і на хресті Ісус був 2520-ю та останньою жертвою. Історія між травнем 1842 року та січнем 1850 року відображає помилку, а Христос, істина, був поставлений між двома злочинцями; хоча Він не був злочинцем, з Ним поводитися як із таким. Отже, маємо трьох злочинців: один загине, а один буде спасений. Троє злочинців — це три віхи, пов'язані злочинном, хоча середня віха є протилежністю злочинця — альфи й омеги. Альфа- та омега-злочинці поєднані середньою віхою, хрестом.

Щодо таблиць Авакума 1842–1850 років, помилкою була середня літера, що з'єднувала першу й останню віху. Середня віха на хресті зв'язала трьох злочинців разом, але середня віха тут — не помилка, це Істина, а елемент істини, який засвідчують і хрест, і таблиці Авакума, полягає в тому, що 2520, «сім часів» книги Левіт, двадцять шостого розділу, — це істина, і в контексті щойно викладеної логіки відкинути 2520 означає відкинути Ісуса.

Коли Пальмоні, Дивний Лічильник, говорить: «До двох тисяч і трьохсот днів; тоді буде очищена святиня», Він відповідає на пророче запитання «доки?». Відповіддю вже не є 1844 рік, бо філадельфійський милеритський рух припинився у 1856 році, оскільки тоді Джеймс і Еллен Вайт зазначили, що рух перейшов з Філадельфії до Лаодикії. Коли Сестра Вайт провела ту межу, це означало, що, доки та умова не зміниться, взаємини Бога з Його народом слід розуміти як стан відокремлення, бо Він стоїть ззовні і стукає в серця лаодикійців, прагнучи увійти. Його божественність не перебуває в їхній людській природі. Та сама праця, яку Христос розпочав 22 жовтня 1844 року, полягала в поєднанні Його божественності з людською природою, і Христос був готовий зробити саме це, але цьому не

судилося статися.

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одностайно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" Євангелізм, 695.

Повторюючи історію давнього Ізраїлю, Господь вивів сучасний Ізраїль із темряви Темних віків і уклав із ними завіт при Червоному морі, бо хрещення є символом завітних взаємин. Та Ізраїль мав бути випробуваний, чи зберігатиме він завіт. Щодо давнього Ізраїлю, то, за книгою Числа, вони не витримали десяти випробувань. Після десятого провалу їх було засуджено померти в пустелі протягом сорока років; це стало прикладом відкинення сучасним Ізраїлем лаодикійської вісті 1856 року. Подібно до невдачі давнього Ізраїлю в десяти послідовних випробуваннях (де число десять є символом випробування), від приходу третього ангела в 1844 році й аж до 1856 року на філадельфійський міллеритський рух було покладено поступове випробування.

Десять випробувань від Червоного моря до першого бунту в Кадеші представлені як пророчий період, адже число десять об'єднує цей період. Оскільки число десять є символом випробування, ці десять випробувань виявили десять племен, які відкинули завіт і провалили десяте випробування та весь процес випробування. Період розпочався з переходу через Червоне море, а Десять заповідей представлені як перше з десяти випробувань після моря; першим випробуванням була субота — символ і печать Десяти заповідей (яку представляла манна). Коли період десяти випробувань у давньому Ізраїлі так чітко окреслено як конкретний пророчий період, і Дух пророцтва повідомляє нам, що перехід через Червоне море символізував 22 жовтня 1844 року, тоді ми повинні розуміти, що в той момент розпочався поступовий процес випробування. Адвентизм цього не знає, тож не бачить, що 1863 року він був приречений померти в Лаодикійській пустелі аж до недільного закону — того самого закону, про який йому було дано завдання проголошувати попередження на самому початку процесу випробування, що привів до 1863 року.

Коли 1856 року над міллеритським адвентизмом прозвучало проголошення про лаодикійський стан, було опубліковано «нове вино» на тему «семи часів». Це нове світло так і не було прийняте, і через сім років, або 2520 пророчих днів, лаодикійський міллеритський рух завершився і перетворився на лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня. Мойсей був готовий увійти до Обітованої землі, але настало десяте випробування, і, звісно, це було основоположне випробування, адже саме завдання, покладене на Мойсея від початку, полягало в тому, щоб привести Божий народ до Обітованої землі. Це було завдання ще до того, як Мойсей прибув до Єгипту. Настало десяте випробування, і бунтівники

вагалися щодо входу до Обітованої землі.

І я сказав вам: ви прийшли до гори аморитян, яку Господь, Бог наш, дає нам. Ось Господь, Бог твій, дав перед тобою землю: піднімайся й заволодій нею, як сказав тобі Господь, Бог батьків твоїх; не бійся й не зневірюйся. І ви всі наблизилися до мене та сказали: Пошлемо мужів попереду нас, і вони розвідають нам землю та знову принесуть нам звістку, якою дорогою нам слід підніматися і в які міста ми ввійдемо. І ця пропозиція сподобалася мені, і я взяв з-поміж вас дванадцять чоловіків, з кожного коліна по одному. Повторення Закону 1:20–23.

Період від того моменту до повернення дванадцяти розвідників відображає той період історії, коли у 1856 році настало останнє основоположне випробування, і протягом семи років лаодикійські міллерити досліджували землю, доки не вирішили припинити існування як рух і стати церквою.

Першою істиною, яку відкрив Міллер, були «сім часів», і саме вони стали підвалиною основоположних істин, що становлять «давні стежки» Єремії. Останнє нове пророче світло, принесене в адвентизм, з'явилося 1856 року, і це була серія статей про «сім часів». Глибоке вивчення цих історичних фактів приносить багато світла, але якщо ми хочемо збагнути, чому відповідь чотирнадцятого вірша восьмого розділу книги Даниїла така: «від 9/11 до недільного закону, тоді святиня очиститься», ми повинні рухатися далі.

Праця, яку Христос розпочав у 1844 році, була перервана в 1863-му, тож «очищення» святилища, що почалося тоді, було призупинене, поки Божий народ почав мандрувати пустелею Лаодикії. З цієї причини робота, яку Христос мав звершити в період 1844–1863 років, з необхідності мала бути повторена тоді, коли третій ангел, який є ангелом, що відділяє і запечатує, остаточно звершить працю, представлену «очищенням». Пророчі віхи 1844–1863 років — це віхи, в межах яких Христос звершив би працю очищення святилища, і ці віхи представляють ту історію, в якій ця праця буде звершена. Якщо можна показати, що 1844–1863 представляє період від 9/11 до недільного закону, то питання «як довго» узгоджується з іншими лініями, позначеними питанням «як довго».

1844 рік був приходом третього ангела, а 1863-й позначає кінець періоду випробування. У 1846 році Вайти одружилися, і прізвище Еллен змінилося з Гармен на Вайт, і цього ж року подружжя почало додержуватися суботи сьомого дня. Субота, шлюб і зміна імені пророчо є символами завітних стосунків. Господь провів сучасний Ізраїль через Червоне море 1844 року і в 1846-му привів їх до Синаю, щоб дати їм закон і увійти з ними в завіт. Той закон, як і дві скрижалі Авакума, написаний на двох скрижалях: перша скрижаль містить 4 закони, а друга — 6. Дві скрижалі представляють завітні стосунки як давнього, так і сучасного Ізраїлю, а разом дві скрижалі завіту, тобто Десять заповідей, для давнього Ізраїлю символічно позначені як 46; дві скрижалі Авакума типологічно представляють історію пізнього дощу. Разом із двома коливними хлібами П'ятидесятниці вони являють знамено, тобто сто сорок чотири тисячі.

Коли ім'я сестри Вайт змінилося з Хармен на Вайт. Хармен означає «воїн миру», але його замінили на Вайт, що є праведністю Христа. Ім'я Гулд означає «золото», а Еллен означає «яскраве та сяюче світло». Її ім'я представляє Лаодикійську вістку.

Раджу тобі купити в мене золота, випробуваного у вогні, щоб ти збагатів; і білу одягу, щоб ти зодягнувся, і щоб не виявилася соромота твоєї наготи; і намасти свої очі очною маззю, щоб бачити. Об'явлення 3:18.

«Очна мазь» — це світло Божого Слова, а Еллен — яскраве й сяйливе світло. Безпека для міллеритів у 1856 році полягала в прийнятті вістки до Лаодикії, як вона подана в її творах і як це відображено в її імені. Сестра Вайт чітко стверджує, що вістка 1888 року Джонса і Вагонера була лаодикійською вісткою і що їхня вістка була також вісткою третього ангела.

Господь у Своїй великій милості послав Своему народові найдорогоціннішу вістку через пресвітерів Вагонера і Джонса. ... Це та вістка, яку Бог повелів дати світові. Це вістка третього ангела, яку належить проголошувати гучним голосом і яку має супроводжувати виливання Його Духа у великій мірі. Свідчення для служителів, 91.

Третій ангел прийшов у 1844 році і вдруге взявся до своєї праці в 1888 році. Послання 1888 року було Лаодикійським посланням; це було послання третього ангела; воно позначало зішестя ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення; це було послання про виправдання вірою, яке проголошується під час виливання пізнього дощу. Третій ангел прийшов у 1844 році і знову в 1888-му, але обидва рази його відкинули; однак обидва ці випадки слугують прообразом того часу, коли третій ангел приходить у період пізнього дощу. 1844 рік є символом 9/11, а якщо 1863 рік є прообразом недільного закону, тоді пророчий період «від 9/11 до недільного закону», представлений символом «доки», становив би відповідь теперішньої істини на питання «доки?» з тринадцятого вірша.

Історія міллеритів від 1842 до 1850 року є пророчим періодом, який накладається на пророчий період випробування третього ангела від 1844 до 1863 року. Період від 1842 до 1863 року має пророчі віхи, які ілюструють історію від 9/11 до недільного закону, коли Христос очистить Свій храм: спочатку Свою церкву, а потім працівників одинадцятої години. Під час недільного закону Христос матиме очищений народ, щоб представити його світові як знамено-приношення, і церква стане переможною церквою. Тоді Його святилище вже буде очищене.

Ми поставили на місце символ «доки», хоча, звісно, це ще не все. Ми почнемо знову розглядати це й попередні п'ять статей крізь призму книги Йоїла, але ці побічні відступи видавалися важливими, щоб їх спочатку розставити на свої місця. Свідчення кожного «доки», яке ми розглядали, узгоджується з питанням «доки», на яке Палмоні відповів у чотирнадцятому вірші, бо святилище має бути очищене від 9/11 аж до недільного закону. Та історія — це історія пізнього дощу, а історія пізнього дощу викладена в книзі Йоїла.